

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundißimi Doctoris de Auxilio gratiæ
medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum &
Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

10. Spem impetrandi tolli ex incertitudine divini illius propositi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

NOTA IX.

Orationes refrigerescere, aut extingui.

Nec minus malum ex parte orationum, quas frequenter Ecclesia, recentiores ex ista prædestinatione, quæ voluntates hominum antegreditur, sequi putant. Illas enim vel frigidas fore, vel extintas esse, si vera est illa sententia, arbitrantur. Quia de re Valquez in illa citata disputatione octogesima nona in primam partem aduersus electionem istam ante prævisa opera: *Fraudis dicimus: Adveniat regnum tuum, si illud consequi aut amittere in nostra positum non est libertate, nec ex nostra oratione nullo modo penderet.* Sed umbras suam timet, quasi vero nihil à libertate vel oratione nostra penderet, quod à Deo ut sit constitutum sit. Eodem quippe modo ratiocinabantur Massilienses, prout ipse in eodem loco testis est, hallucinando putans alio se, alio Massiliensem collimasse, ac diversam ideo utrorumque esse rationem. Illos tamen hujus querela in geminanda auctores & preceptores sibi fuisse adjicendo tellatur: *Sic inserviabant Massilienses, inquit, contra Augustinum, dum de electione ad gratiam esset sermo. Quod quamvis esset verum, nihil futilitati illius querimoniarum officeret. Sed quid Faustus purissimus ille Semi-Pelagianus? Nonne contra totam prædestinationem ad aeternam vitam, tanquam immobili decreto & nullius orationis instantia violabili firmatam, tandem querelam recentioribus iterum iterumque recoquendo præcivit? Quid orare bonum prodictum, in una barbarem durarum conditione omnino confundit?* Nam eti ad quam partem fuerit deputatus ignorat; utramque tandem partem defixam & immutabilem non ignorat. Et infra: Alterum ergo faciat, aut fractum orationis neget, aut legem statuta perditionis excludat. Et iterum paulo post: *Qui unum in origine perditum, alterum in prædestinatione affirmat electum, vole quo improba persuasione declinet. Quid enim aliud dicit, nisi quod adiutorio orationis neuter videat?* Caulam accipit ipsissimum illam Valquez: *Nan iam præordinatus ad vitam oratio necessaria non erit, deputata ad mortem profecte non poterit. Quod adhuc latius prosequitur, & aperto marte sententiam lancii Augustini de prædestinatione, qua pro eis beneplacito, alij ex origine damnati ad aeternam mortem, alij ad vitam deputantur, eodem illo à Massiliensibus intorto telo quattit.*

NOTA X.

Spem impetrandi tolli ex incertitudine divini illius propositi.

Et quia oratio mittit spe impetrandi, ipsam quoque spem obtinendi dona quibus homines salvi sunt, fundentes ex animo tolli recentiores putant; cō quod incertum sit, an & cū Deus illa, præveniendo voluntates hominum, donare constituerit. Non enim videtur esse sapientia, confidere te acceptu-

Arum gratiam, aut auxilium, quod incertum est, utrum alter dare velit. Itaque Lessius: *Quomodo omnes possunt & debent firmam spem lib. 10. cap. 1. in Dei auxilio reponere, cum omnino sint incerti, an grat. officiis Deus illud auxilium præordinaverit? Non enim cap. 7. n. 2. possum firmam spem ponere in eo auxilio, quod auxiliis preparatum sit, ignoro. Fatus esset dux militis, qui firmam spem poneret in auxilio & supponens incerit.*

Ipsissimo isto scrupulo de incertitudine voluntatis Dei laborarunt Massilienses, que pressi prædestinationem Augustini repuleront: *Nec ad incertum voluntatis Dei deduci se volunt, inquit Hilarius ad Augustinum. Et Augustinus ipse cum le mirari dixisset, homines infirmati ne se male committere, quam firmati promises Dei, Massiliensem scrupulum de pedes. 5. & verba sibi resellenda proponens: Sed incerta est nuda, iniuria, de me ipso voluntas Dei: quibus continuo reponit: Quid ergo? Tuane tibi voluntas de teipso certa est, nec tunc? Qui scit, videat ne cadat. Cum igitur viraque incerta sit, cur non homo firmiori quam infirmiori fidem suam spem, charitatemque committit? Et in libro de dono perseverantia Massiliensem timorem simillimum illi, quem paulo ante expressit Lessius, à prædestinatione abhorruisse testatur, eo quod verecundus, ne plus desperatio, quam exhortatio videatur affiri, donum cogitant qui audiunt, INCER. pers. TVM ESSE HVMANA IGNORANTIA, cui largiatur Deus, cui non largiatur haec dona.*

NOTA XI.

Exhortationes, & correptiones languescere, & auferri.

Nec orationes tantum nostras pro nobis ipsius inanes effici, sed etiam exhortationes & correptiones, quibus altos ad bonum incitamus, aut revocamus a malo, prorsus languidas fieri, & extingui communiantur. Hinc Lessius aduersus illa decretæ Dei, quibus absolute ante prævisionem operum aliquis beatus constitutor, concludit neminem verbis Apothœcis ad patientiam excitantibus multum excitandum esse, si de absolute electis intelligantur: *Decretum, inquit, quisque fidelium: Ego sum ianitorie, & iusseriatur abs. 3. p. 3. solue nisi destra est gloria; quid opus aliquid patiar in posterum?* Non enim possunt frustrari coquendis nisi absolute ante omnem operum prævisionem, est preparatum. Et similiter sensu tradit multis interposuit, electos solos insulæ Apollonica exhortatione compellari: *Quia non salva frigida, sed etiam infusa esset talis exhortatio: Electi patientes in persecutionibus, quia illi omnes cedent sub in gloriam, si ejus ex illis absoluere electis ante operum prævisionem. Sed insulam medici illi, etiam bonum medicamentum præpotere applicare, si nichil auctor facit. Nam quo pacto huiusmodi exhortationes ad omnes fidèles tanquam electos non insulæ, sed apostolicæ circumstantes ac diligendæ sint, Augustinus præclarè tradit: prout nos etiam in libro decimo de gratia Christi Salvatoris diximus.*

Z 23

Sed